

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הלאי והיו אנ"ש והתמימים

מדקדקים



בימה לדיון בין התמימים ואנ"ש
להגברת הלימוד והעיון
בשיחות תנש"א-תשנ"ב

גליון לג

דבר מלכות ש"פ קרח תנש"א

ב"ה

תוכן

יהודי הקשור עם ג' תמוז / עמ' 4

קטעים מהתוועדות ש"פ קרח תנש"א

עבודה גאולתית / עמ' 9

הרה"ח אליעזר טורין - משלוחי כ"ק אד"ש מה"מ בשיקגו, אילינוי

ג' תמוז - מה אומר הרבי? / עמ' 12

הרה"ת מתתיהו יהודה לוינסון - משפיע בישיבה קטנה חח"ל צפת עיה"ק ת"ו

מלך חי וקיים / עמ' 15

מאמר מאלף מאת הרה"ח יוסף יצחק רוך

ר"מ בישיבת תות"ל ראשון לציון, אה"ק

• מיוחד לרגל ג' תמוז - יום אתחלתא דגאולה

יו"ל ע"י מערכת 'מדקדקים'

שע"י תלמידי התמימים בישיבת תות"ל המרכזית

770 - בית משיח

•

יוצא לאור לקראת ש"ק פרשת קרח תשע"ח

הגיליון הבא יצא לאור בעז"ה לקראת ש"ק פרשת חקת

אנ"ש והתמימים מוזמנים לשלוח הערות ותגובות עד יום שני ה' תמוז

לתרומות והקדשות, לתגובות, או להצטרפות לקבלת הקובץ באימייל מדי שבוע:

©medakdekim770@gmail.com • ☎+1(540)3585152

כמה מילים בפתח העיון בשיחת ש"פ קרח תנש"א

אצל כל לומד תורתו של הרבי חקוקה ההסתכלות היהודית על עבודת השם ועל החיים בכלל - הסתכלות של 'דירה בתחתונים'. גישה שלא מנתקת בין אלוקות ועולם, אלא שואפת לחברם ככל האפשר. אמנם, לעיתים גם חב"דניק עלול ליפול לאיזה שהוא בלבול, בשאלת המינזון הנכון.

חסיד אחד יצא לרחוב ויטען שעליו לחזור מאמרי דא"ח כלשונם. כדי לצאת ידי חובת 'תחתונים', הוא יתרגם את המאמרים ללשון המדינה... ואילו רעהו ירד אל הדיוטא התחתונה של יהודי ב"חוצה" וישוחח עמו ממש בגובה העינים, וכשנשאל אותו מה עם 'דירה לו יתברך' - יטען הוא שלאורך השיחה כולה הוא מזכיר שם שמים באמירת "ברוך השם", ומה לו לחפש יותר מכך?

- אלו אולי שתי הקצוות שבשוליים; ובאמצע, ביניהם, נמצאים כולנו ומנסים לתפוס את החבל משתי קצותיו: להשאר צמודים לאלוקות, אך לתקשר עם העולם שסביבנו באופן המתקבל. האם באמת אנו שומרים על שני הצדדים, בלי לסטות משביל הזהב?

משיחת ש"פ קרח תנש"א ניתן אולי לקבל הבהרה בנושא. כמו בשאר שיחות הדבר מלכות, מודגש בשיחה בהרחבה חיבור הקצוות של אלוקות ועולם - אלא שכאן מופיעות דוגמאות, שיכולות ללמד אותנו מהו חיבור בריא ומהי סטיה ממנו:

כשמחברים אלוקות ועולם, אין הפירוש לזוו מהנקודה האלוקית בטהרתה ו'להתקדם' לקראת העולם, אף לא בצעד אחד! הענין האלוקי ישאר תמיד בשלימותו, וככל שיתאפשר לשכנע את העולם להתיישר בהתאם - יוטב.

גאולת אדמו"ר הריי"צ ויהדות רוסיה כולה, תגיע בכל מקרה - רק שעדיף שגם הסוהרים והעולם יסייעו לה. מטה אהרן יפרח באופן ניסי ובזריזות כרצון ה' - רק שמוטב לעשות זאת בסדר הצמיחה הרגיל של פרח, ציץ ופרי. יהושע ינצח את המלחמה באופן ניסי ויעצור את השמש אם צריך - אלא שאם אפשר לעצור איתה את כל גרמי השמים, מוטב. החסיד היוצא מההתועדות ימשיך להתועד על 'ביטול' גם כשצץ מולו שוטר - אלא שהוא יתרגם את המשפט לרוסית.

לא היהודי מתאים את עצמו לעולם; הוא ממשיך בשלו, ו"העולם, טבע העולם ואומות העולם מסייעים לו בעבודתו".





דברי הרב

מהתוועדות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

טבע הגוף של יהודי נעשה למעלה מהטבע כיון שזהו יהודי הקשור עם ג' תמוז

הקב"ה בעצמו נמצא ביחד עם כאו"א מישראל ב"צרה" - היפך סדר ההשתלשלות שהקב"ה בעצמו קבע - מהתחלת הגאולה דג' תמוז נבוא תיכף ומיד להתחלת והמשך ושלימות הגאולה האמיתית והשלימה - קטעים משיחת ש"פ קרח, ג' תמוז, ה'תנשי"א

ומזה הוראה לשני סוגי עבודה אצל יהודי: אופן הא' - שהיהודי נמצא (בכל עניני עבודת השם שלו) למעלה ממדידה והגבלה, ואף שזה נמשך וחודר בתוך הגבלות טבע מציאותו וטבע מציאות האדם, הרי זה באופן ד"נצטער משה" - דאף שהעדר האכילה ושת' היא בתוך הגבלות טבע הגוף, מכל מקום, אין זה מתאחד בתכלית עם הגוף; ולמעלה מזה אופן הב' - שטבעו (ועד לטבע הגוף) של יהודי נעשה למעלה מהטבע, כיון שזהו יהודי הקשור עם ג' תמוז.

. . וע"י העבודה ד"יפוצו" נזכה לגאולה השלימה, וזו גאולה גם לקב"ה עצמו, שבמעמד ומצב ומקום הגלות (שזהו הענין של דלות ועניות) הרי "עמו אנכי בצרה", היינו שהקב"ה בעצמו נמצא ביחד עם כאו"א מישראל ב"צרה", ע"ד הנקודה שב"דלים".

וענין זה הוא חידוש - הקב"ה נמצא בגלות, היפך סדר הרגיל, והיפך סדר ההשתלשלות שהקב"ה עצמו קבע באופן ד"לא ישבתו" - שהוא למעלה מעלה, משא"כ עוה"ז הגשמי הוא תחתון שבתחתון - ומכל מקום נעשה "עמו אנכי בצרה"! והטעם שאעפ"כ זה כך הוא משום שה"צרה" אינה אותה "צרה" כשהקב"ה נמצא בתוכה (ע"ד השפעת הקו העליון שבדל"ת בקו התחתון שבו ע"י הנקודה).



ובפרט בעמדנו לאחר שכבר נתמלאו מאתיים (שלימות בענין הרי"ש, עניות - מצבם של בני ישראל בגלות כנ"ל) שנה להולדת הצמח צדק, ובפרט שלאחרונה נדפס ספר חדש של דרושים מאדמו"ר האמצעי, הקשורים גם עם הצמח צדק: הן ע"י שהוא העביר אלינו את הדרושים של אדמו"ר האמצעי שהיה דודו וחותנו, והן ע"י ההערות שהוסיף, הן בשולי השוליים של הדף, והן בתוך המאמרים;

וממילא ישנה בדרושים אלו הן המעלה שבתורת אדמו"ר האמצעי (כמדובר כמה פעמים), והן המעלה שבתורת הצמח צדק - החיבור (בגלוי

ובהדגשה) בין נגלה דתורה ופנימיות התורה, כולל גם המעלה של ה"מראי מקומות" - "אזניים לתורה", שגם הם חלק וענין בתורה (אף אם לא מועתקים בהם מילים מהמקום שמציין לשם, וגם לא מופיע "עיי"ש"). וכל זה שייד במיוחד לעדת חסידי חב"ד, ובפרט ע"י בניו של הצמח צדק, וחתנו ודודו אדמו"ר האמצעי וכו'.

ומכל האמור לימוד והוראה כללית בנוגע לכללות העבודה בכל עניני "יפוצו מעינותיך חוצה" בכל הפרטים האמורים לעיל, ולכל לראש - שעצם מציאותו של יהודי, בכל מעמד ומצב שתהי', גם כשהיא בבחי' "דלים" - חדורה עם הענין ד"יפוצו", הנקודה שלמעלה ממדידה והגבלה שבאות דל"ת, ועי"ז נעשה החיבור של ב' הקוין, שנמשך בפרטי הענין ד"מעיונותיך" ו"חוצה".

ויהי רצון שממעמד ומצב הנ"ל דעניות, נזכה ל"עניות" למעליותא - "תפלה לעני כי יעטוף", שמגיעה "לפני ה'" - למעלה משם הוי'.

ובפרט ע"י העבודה ב"יפוצו מעינותיך חוצה", שההדגשה היא שאופן ומקום ההפצה אינו במקום בו הוא נמצא, בישיבה או בכיהכ"נ וביהמ"ד ובית מעשים טובים, אלא גם ב"חוק", ובזה גופא - ב"חוצה" בתוספת ה"א, חוצה שאין חוצה הימנו.

ועי"ז זוכים שמהתחלת הגאולה דג' תמוז (כפי שנתברר אח"כ) נבוא תיכף ומיד להתחלת והמשך ושלימות הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ונלך "בנערינו ובזקנינו . . בבנינו ובבנותינו", לארץ הקודש, ולירושלים עיה"ק, ולהר הקדש, ולבית המקדש השלישי - "מקדש אדניי כוננו ירך".



”אותיות” אודות ביאת המשיח

כ”ק אדמו”ר שליט”א ירד להתוועדות בשעה 1:45, כשהקהל מנגן את הניגון שעל המילים ”שישו ושמחו בשמחת הגאולה”.

לאחר שהתיישב במקומו, ניגב את הגביע במפית כרגיל, מזג מבקבוקן היין לכוס, הזיז את הכוס לימינו (המשב”ק ר’ דובער שי’ יוניק מילא את הכוס, ובינתיים) לקח שתי חתיכות עוגה והניח עליהן מפית, אח”כ בירך, שתה מעט מהיין ואכל מעט מה”מזונות”.

אח”כ התחיל ר’ י.כ. לנגן (שוב) ”שישו ושמחו בשמחת הגאולה”. את הניגון ניגנו למשך זמן של 10 דקות, כשכ”ק אדמו”ר שליט”א עונה (כרגיל) לכאו”א ”לחיים”, ומפעם לפעם עודד בידו הק’. באמצע הניגון הגביר את קצב התנועות לכל הכיוונים.

כשנתן פרוסת מזונות לילד הקטן מהאחים שארף שיחיו, הנה כאשר בא ליטול את הפרוסה וידו הק’ היתה עדיין על קערת המזונות - הרים לפתע את ידו הק’ ועודד את השירה, ואח”כ נתן לו. כמו”כ הניף את ידו הק’ כמה פעמים לעבר ר’ דוד שי’ נחשון ועמו ר’ אברהם שי’ טאוב, וכן חיך לעבר ר’ מכלוף שי’ אלקיים באומרו ”לחיים”.

שיחה א’ ארכה חצי שעה, מהשעה 1:55 עד השעה 2:25, ובה דיבר כ”ק אדמו”ר שליט”א אודות העבודה של ”יפוצו מעיינותיך חוצה”.

את השיחה סיים באיחול שמהתחלת הגאולה בג’ תמוז נבוא להתחלת והמשך ושלמות הגאולה ע”י משיח צדקנו, וסיים במילים: ”מקדש אדניי כוננו ידיך”.

אחרי שיחה זו ניגנו ”אימתי קאתי מר”, וכ”ק אדמו”ר שליט”א עודד בידו הק’ לכל הכיוונים, ומפעם לפעם - בחוזק. כמו”כ עודד בחוזק לעבר ר’ דוד נחשון ור’ אברהם טאוב, ואח”כ פנה לשמאלו ועודד בחוזק כשמניף את ידו הק’ בתנועות

סיבוביות מהירות. בהמשך עודד בחוזק לכיוון המשב"ק ר' שלום בער שי' גנזבורג, ואח"כ פנה שוב לשמאלו ובחוזק רב הניף את ידו הק' הלוך ושוב כמה פעמים והשירה גברה ביתר שאת ויתר עוז.

שיחה ב' ארכה 33 דקות, מהשעה 2:37 עד השעה 3:10, ובה דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א אודות המשכת ענין הניסים בדרך הטבע (והאר"יך בזה).

לקראת סיום השיחה אמר שכאן המקום להזכיר בנוגע למדובר בימים האחרונים למדריכות במחנות הקיץ, וגם אלו שמתלמדות להיות מדריכות. בברכה אודות הגאולה, בקשר עם פרה העשירית וגאולה העשירית, אמר שלפני זה אומרים "לחיים, לחיים ולברכה", "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה".

אחרי שיחה זו ניגנו את המארש של ר"ח כסלו. בכללות במשך ניגון זה הירבה כ"ק אדמו"ר שליט"א לעודד בידו הק', והשמחה גברה.

כעבור כמה דקות, הורה כ"ק אדמו"ר שליט"א להרב שניאור חיים הכהן שי' גוטניק לומר "לחיים".

בינתיים התחיל הקהל לנגן באופן ספונטאני את הניגון "שובה ה'", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד בחוזק בידו הק'. אח"כ פנה כ"ק אדמו"ר שליט"א לשמאלו - לעבר הקהל והרים את ידו הק' באומרו (פעמיים ובחיוך): "ס'זיינען דא נאך כהנים, זאָלן זיי זאָגן 'לחיים!' [=ישנם כאן עוד כהנים, שהם יאמרו 'לחיים'] והמשיך להניף את ידו הק' באופן מפליא ומיוחד כשבינתיים אמרו כל הכהנים "לחיים" (וחלקם - העומדים קרוב ששמעו את הנ"ל - נתנו א' לחבירו).

שיחה ג' ארכה 20 דקות, מהשעה 3:20 עד השעה 3:40, ובה דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א אודות לימוד ואמירת פרקי אבות, וביאר את תחילת הפרק הרביעי.

אחרי שיחה זו ניגנו שמוח דשמח"ת, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד בידו הק' לכל הכיוונים, ומפעם לפעם ביתר חוזק.

אח"כ הורה לש"ץ ר' משה שי' טלישבסקי לנגן "יהי רצון . . שיבנה ביהמ"ק", ועודד בידו הק' בתנועות סיבוביות גדולות, והשירה (הבקשה שיבנה ביהמ"ק) היתה בשמחה ובהתלהבות רבה.

אח"כ פנה כ"ק אדמו"ר שליט"א לשמאלו - והרים את ידו הק' באומרו (פעמיים ובחיוך): "ס'זיינען דא נאך כהנים, זאָלן זיי זאָגן 'לחיים!'"

שיחה ד' ארכה כ־10 דקות, מהשעה 3:45 עד השעה 3:55, ובה דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א אודות "רבות מופתי בארץ מצרים".

כמו"כ עורר שוב על לימוד ספר הרמב"ם, וכן הזכיר אודות חלוקת המשקה. בסיום השיחה היו "אותיות" אודות ביאת המשיח ממש, וכ"ק אדמו"ר שליט"א סיים את השיחה באומרו: "הגאולה האמיתית והשלימה, ועוד ועיקר - ממש".

אחרי שיחה זו העמיד הר"ל ג 16 קנקנים. כ"ק אדמו"ר שליט"א מזג בתחילה מהקנקנים לכוסו, וכשכ"א ניגש - מזג מכוסו לקנקן, ומהקנקן ללוקח, בירכו (כדלקמן) ונתן את הקנקן.

ראשון הלוקחים הי' ר' מנחם מענדל שי' יוניק, אשר נוסע בשליחות ללונדון, אנגלי, וכ"ק אדמו"ר שליט"א בירכו באומרו: "ס'אָל זיין [= שיהיה] בהצלחה רבה". את שאר הלוקחים בירך כ"ק אדמו"ר שליט"א באומרו: "ברכה והצלחה, הצלחה רבה".

החלוקה ארכה כ־5 דקות, ובסיומה התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלו"צ ז"ל, וטעם מה"מזונות". אח"כ המשיך לענות לקהל "לחיים", ואח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה ובירך. ההתוועדות הסתיימה בשעה 4:05 לערך.

במשך ההתוועדות קולו של כ"ק אדמו"ר שליט"א הי' צרוד (מחמת הצטננות - כבימים האחרונים), אולם כ"ק אדמו"ר שליט"א הרים את קולו במיוחד (ובמילא קולו הק' הי' הרבה יותר חזק מש"פ נח, אך בכל זאת - נמוך מהרגיל). כמו"כ ניסו להנמיך (ע"י איגו"יהודי) באמצע ההתוועדות את תוקף המזגנים, אולם נהי' חם וכ"ק אדמו"ר שליט"א הזיע באמצע השיחה.

(מתוך דברי משיח תנש"א ח"ד, באדיבות "המכון להפצת תורתו של משיח")

צריך עיון • המשך מעמ' 23

דוקא להיפך, שאצל קרח הייתה הטעות שלא חיבר את ה"מעשה" - היינו הטבע, התחתון ל"חק" - היינו הנס, למעלה מטעם ודעת (ורק ב'חקת', אכן ה"חק" ירד והתחבר למעשה וכו' כמו שמבאר בארוכה)?

י"ל ולהוסיף, השייכות עם (פ') קרח דוקא. ומבאר באריכות החילוק בין 'קרח ליחוקת'.

יש לעיין, דהנה במה שמבאר שם אין שום ביאור, מהו הקשר בין 'קרח' לבין החדרת הנס בטבע. ואדרבה, שמבאר



להיות

רבנים ומשפיעים מדברים
ומתוועדים על הבכ"ש שבשיחה



עבודה גאולתית

הרה"ח אליעזר טורין - משלוחי כ"ק אד"ש מה"מ בשיקגו, אילינוי

בשיחות הדבר מלכות, השיחות מכ"ח ניסן תנש"א ואילך ניתן לראות דברים משותפים רבים ונקודות שמתבארות מכמה שיחות יחדיו, וכבר היו חסידיים שכינו זאת בחיבה בשם "המשך נ"א-נ"ב", ובכללות בשיחות אלו נראית הדרישה לחיות בצורה גאולתית המתאימה ל"ימות המשיח" - בהם נמצאים עכשיו". אחת מנקודות אלו ניתן לראות בדבר מלכות של השבוע וכדלקמן.

נס שחודר בטבע

את השיחה פותח כ"ק אד"ש מה"מ בשאלות על הנס של פרח מטה אהרן שבפרשתינו, וכן על הנס של ג' תמוז תרפ"ז שהרבי הרי"צ יצא מהכלא ונשלח לגלות, וכן על הנס של ג' תמוז בפעם הראשונה - כשיהושע אמר "שמש בגבעון דום". והשאלה המשותפת לכל הניסים הללו היא מדוע הקב"ה עושה את הנס בשלבים? למה אי אפשר שהנס הסופי והמושלם יגיע כבר מההתחלה?

ונקודת התשובה היא שהקב"ה רוצה שהניסים יחדרו בטבע, ולכן הנס נעשה בצורה שהוא כאילו ענין טבעי ורגיל כמו שהיה במטה אהרן, ולכן רק אחרי כמה שלבים מגיעים לתוצאה הסופית של הגאולה והישועה.

ההוראה הנלמדת מזה היא שכשם שהניסים היו דווקא ניסים שחדרו בטבע, כך ג"כ יהודי צריך להתנהג ולחיות באופו שהתומ"צ יחדרו בטבע שלו, שכל הענינים יהיו חלק ממנו ולא שהוא 'עושה טובה' למישהו בזה שהוא מקיים אותם.

דהיינו, יכול להיות חסיד או תמים שמקיים את כל ההוראות של אד"ש מה"מ, אבל הוא לא עושה זאת מתוך חיות והתלהבות אלא רק 'מפני הציווי', ולזה באה ההוראה בשיחה שכל ההוראות צריכות להתבצע באופן ש'נחיה' בזה ונעשה זאת בצורה שזה נהיה ענין שלנו ממש.

להיות חדורים בענין

וניתן לומר שנקודה זו היא אחת הנקודות המרכזיות שמצינו בשיחות הדבר מלכות: אחת הדרישות הנדרשות מאיתנו בזמן מיוחד זה של "סף הגאולה", הוא שנתחיל לחיות את הענינים מעצמינו, וכפי שזעק אד"ש ב"שיחה הידועה" של כ"ח ניסן על כך שצועקים "עד מתי" מפני הציווי, הדרישה מאיתנו כעת היא שנבקש ונדרוש את הגאולה כי אכפת לנו מזה, כי אנחנו רוצים משיח.

ועד"ז דברי כ"ק אד"ש מה"מ (בדבר מלכות ש"פ אמור תנש"א) שהיום כל יהודי יכול להיות צדיק, שהחידוש אצל צדיק הוא שכל הענינים של תומ"צ חדרו בו ונהיו חלק ממנו עד שלא שייך שהוא יעשה אחרת. כל מציאותו היא קיום התומ"צ עד שאין לו כלל מציאות של יצר הרע. ובדומה לזה ההוראה שכל יהודי צריך להיות "שלהבת עולה מאליה", לעבוד מעצמו בלי שיצטרכו לעורר אותו על כך.

העולם מוכן

ולכאורה יכול יהודי לשאול: איך הוא יכול להתעלות לכזאת מדריגה ולבצע דרישה שבדורות הקודמים לא יכלו לה? מנין יהיו לו כוחות להיכנס כולו לשליחות ולחיות בצורה כזאת?

על זה בא המענה בשיחה "העולם כבר מוכן", מצד העולם אין מניעות ועיכובים, כל הבעיות כבר הסתיימו, מה שנשאר הוא שאנחנו נעבוד את עבודתינו באופן הרצוי ואז תגיע ההתגלות. לכן היום ניתן להכניס אורות דתוהו בכלים דתיקון, כיון שהכל כבר מוכן.

וממילא, אם בדורות הקודמים חסיד שהיה הולך ברחוב אחרי התוועדות חסידית וראה אותו שוטר ששאל אותו "קטא אידיאָט" (מי הולך)? והחסיד ענה "ביטול אידיאָט" (ביטול הולך) - חסיד כזה היה צריך להיות 'בעל מדריגה' מיוחדת

מצד העולם אין
מניעות ועיכובים,
כל הבעיות כבר
הסתיימו, מה
שנשאר הוא
שאנחנו נעבוד את
עבודתינו באופן
הרצוי ואז תגיע
ההתגלות

וגבוהה בעבודת ה', הרי שהיום עבודה זו שייכת לכל אחד מאיתנו. כל יהודי יכול לחיות בצורה שהוא לא מחשיב את מציאות העולם.

שינוי באופן העבודה

עפ"ז ניתן להסביר ענין נוסף: בסיום השיחה ההוראות למעשה בפועל הן לשלוח ילדים למחנות קיץ המיוסדים על חינוך הכשר ועל טהרת הקודש, לומר פרקי אבות עם לימוד משנה בעיון ולחזור דא"ח. ולכאורה בשיחה בה מדובר על דרגת ביטול כ"כ נעלית היינו יכולים לצפות להוראות חדשות ומיוחדות...

וכמו כן בשיחות נוספות מצינו שכ"ק אד"ש מה"מ דורש סוג עבודה נעלה מאוד אך מאידך נותן הוראות פשוטות שהיו כבר הרבה שנים קודם לכן. וכמו בדבר מלכות שמיני שנאמר מי אחרי השיחה של כ"ח ניסן שם מסביר אד"ש שיש לקיים תומ"צ בהידור וכו', ולכאורה לאן נעלמה הרוח המיוחדת של שיחת כ"ח ניסן?

אלא שע"פ הנ"ל מובן שלא דווקא שהעבודה היא בדברים חדשים, צריכים לעשות את אותם דברים אותם עשינו בעבר, ולדוגמא: אמירת פרקי אבות, שליחת ילדים לקמפיים וקיום תומ"צ - רק שיש לעשות זאת באופן אחר, באופן גאולתי בו אנחנו בעצמינו נהיה חלק מהענין המבוקש, וכיון שכן נפעל לבצעו בכל הכח שיש לנו.

לא להתפעל מהגלות

בסיום השיחה ניתן למצוא התייחסות למצבינו עתה לאחר ג' תמוז תשנ"ד. בהערה 114 אומר כ"ק אד"ש שג' תמוז היה מהימים בהם היה משה רבינו בהר ולא אכל ולא שתה, וניתן לקשר זאת למצב עתה בו איננו רואים את כ"ק אד"ש בעינינו בשך.

וגם ענין זה קשור לכל המבואר לעיל, שעכשיו בזמן מיוחד זה בו מחד איננו רואים את כ"ק אד"ש; אך מאידך, זהו זמן השיא בו כל עניני הגאולה כבר התחילו להתקיים (כפי שניתן לראות במוחש במאורעות שארעו בשבוע זה), שבזמן זה אנחנו צריכים להמשיך עם הקאך בעניני גאומ"ש ובכל ההוראות של הרבי באופן של "שלהבת עולה מאליה", שגם ללא גילויים ועידודים מלמעלה אנחנו מקיימים את כל ההוראות עוד יותר מבעבר וחיים זאת באופן שזה נהיה חלק מאיתנו ממש.



ג' תמוז - מה אומר הרבי?

הרה"ת **מתתיהו יהודה הלוי לוינסון** - משפיע בישי"ק חח"ל צפת עיה"ק ת"ו

בקרב חסידים ישנם כמה וכמה תנועות נפש ואופנים, כיצד להסתכל על היום של ג' תמוז בדורנו. אצל אחד תנועת הנפש היא יותר של מרירות והרגשת החיסרון, אצל רעהו תנועת הנפש היא חיווק והגברת האמונה והביטחון בחייו הנצחיים של הרבי, וכן הלאה.

כשחסיד מחפש וחושב מהו הרגש שאיתו צריכים לחיות ביום זה, צריך בפשטות ולכל לראש לראות מה אומר הרבי שליט"א על ג' תמוז. הרבי בודאי "האט אלך באווארנט".

כשהרבי מדבר על ג' תמוז 'שלנו'

שיחת הדבר מלכות של השבוע, ש"פ קרח תנש"א, פותחת בביאור ענינו של יום ג' תמוז. עוד לפני שעוסק הרבי בביאור עצמו, המובא בהרחבה בהמשך השיחה, מקדיש הרבי כמה קטעים לסיפור פרשת היום, כיצד בדיוק התרחשו הדברים. כמדומני שזהו לא סגנון מצוי בשיחות אלו, שהרבי יבאר באריכות מה קרה ביום זה, עם הפרטים וכו'. וזה מבלטי את הנקודה - שהרבי שליט"א כנראה רוצה כאן להסביר לנו מהו ג' תמוז.

בהסתכלות פחות חסידית, שטחית יותר, הרבי מדבר כאן על ג' תמוז תרפ"ז, ולא על ג' תמוז 'שלנו'. אך בהסתכלות חסידית ואמיתית, בפרט כשמדובר בשיחה האחרונה ששמענו מהרבי שליט"א בג' תמוז, ובה מבאר את מהותו וענינו של יום - בודאי ובודאי שהדברים אמורים לגבי ג' תמוז בדורנו, היום בו החל ההעלם והסתר הנורא של דורנו.

נקודה זו מודגשת בשיחה, בה נאמר במפורש כי "הכל הוא בהשגחה פרטית, ובכל שנה חוזרים על עצמם הענינים. . . בודאי ישנה שייכות בין שני הניסים

שקרו בג' תמוז". ובודאי שגם מה שאירע בדורנו בג' תמוז - קשור למה שמבאר בשיחה אודות יום זה.

לראות גאולה, עוד לפני י"ב תמוז...

באמת, מי שרק לומד את השיחה אליבא דנפשיה, כלומר אליבא דזמננו אנו - רואה כי כל השיחה מלאה בעינים השייכים לכך, והרבי פשוט מדבר על ג' תמוז שלנו ומבהיר כיצד נכון להסתכל על יום זה. ופוק חזי. אך נתמקד כאן בנקודה אחת עיקרית המודגשת בתחילת השיחה.

בקטעים הראשונים, בהם מבאר הרבי שליט"א את מה שאירע בג' תמוז (תרפ"ז) ובהמשך אליו, מודגש בצורה כוללת מאוד שבמאורע של ג' תמוז אי אפשר היה לדעת מלכתחילה האם הוא אכן ענין טוב.

יותר מכך: בתחילה הענין היה נראה שלילי לחלוטין, ההיפך המוחלט מגאולה - כפי שהתבטא הרבי הרי"צ "הוכרחתי לצאת בגולה" (כמובא בהערה 4 בשיחה); והרבי מביא על זה את לשון ספר החינוך, שצער הגלות "שקול כמעט כצער מיתה".

אמנם לאחר שלימות הגאולה ב"ב"ג תמוז, התברר שאותה יציאה לגלות בג' תמוז היתה התחלה של גאולה. ולא רק י"ב תמוז נקבע כחג של גאולה, אלא יום זה (כפי ההדגשה בשיחה) - ג' תמוז - נקבע לחג של גאולה.

בין ג' תמוז תרפ"ז ל"ב תמוז תרפ"ז, עברו החסידים תקופת ביניים לא ברורה. הגאולה אמנם התחילה אז, אבל המציאות החיצונית הנראית לעינים היתה הפוכה לגמרי; אף אחד לא הצליח להרגיש גאולה, ואף אחד לא שמח אז.

בתרפ"ז, אכן לא היו יכולים לדעת איך להסתכל על התהליך. אבל כאן - בג' תמוז שלנו - הרבי נותן לנו את השיחה הזו, כדי שנדע להסתכל על הדברים כפי שהם באמת: נכון שביום הזה עדיין נראה שהענין הוא גלותי, "הוכרחתי לצאת בגולה", אבל אנחנו יכולים כבר כעת לפתוח את העינים ולראות שזו התחלה של גאולה, ובאמת "נקבע יום זה כחג הגאולה מידי שנה בשנה".

לא מסתפקים במעלת הירידה

יחד עם זאת ישנה נקודה נוספת בנוגע ליום זה, שגם אותה לומדים ממאמר של הרבי לג' תמוז. במאמר ד"ה השם נפשנו בחיים תשח"י (קונטרס ג' תמוז תשמ"ט), הרבי שליט"א מבאר את טעותו של קרח והלימוד ממנה לעבודת ה'.

קרח הסתכל על הירידה של העולם הזה, וראה בירידה הזו עצמה את שרשה הנעלה - המעלה שנמצאת דוקא בגבורות והצמצומים.

ישנה מעלה גדולה בירידה לעולם, שעושים בו לקב"ה דירה בתחתונים. ולכן, למשל, ישנה גם מעלה בבעלי עסק על יושבי אוהל, שדוקא אצלם נראית אלוקות במוחש.

אך לקרח היתה טעות: כל עוד לא הגענו לגאולה השלימה בפועל, והגשמיות עודנה נפרדת מהרוחניות, המעלה שבירידה לגשמיות אינה בירידה כשלעצמה. המעלה היא דוקא כאשר מורגשת ההשתוקקות למעלה - הגשמיות צריכה לא לרצות להישאר למטה, וכל מבוקשה הוא לצאת

בתרפ"ז, אכן לא היו יכולים לדעת איך להסתכל על התהליך. אבל כאן - בג' תמוז שלנו - הרבי נותן לנו את השיחה הזו, כדי שנדע להסתכל על הדברים כפי שהם באמת

ולהתעלות אל הרוחניות.

למשל, בעל עסק שיטען שטוב לו בעסק, כיון שהוא רואה אלוקות במוחש, ואין לו צורך ללמוד תורה כמו יושבי אוהל - גם מעלת בעלי עסק לא תהיה לו... דוקא כשהוא משתוקק לשבת וללמוד כמו יושבי האוהל, אז נרגש גם בעניני העסק המעלה שבראיית אלוקות.

ואם נקשר זאת לעניננו: ברור ופשוט שאין שום ערך בתקופת הביניים הזו, בה אנו נמצאים. אי אפשר להסתפק באתחלתא דגאולה, מוכרחים להגיע לשלימות הגאולה של י"ב תמוז; וכך בתקופתנו - אנו מוכרחים ומשתוקקים להמשיך מג' תמוז אל ה"ב תמוז' שלנו, לגאולה האמיתית והשלימה.

אך יחד עם זה, כנ"ל, מלמד אותנו הרבי שליט"א בשיחה שלנו, שיחד עם ההשתוקקות לגאולה שלימה בגלוי, צריכים לדעת שמהותו האמיתית של יום זה הוא יום גאולה.

ברגעים שבינתיים, עד להתגלות, אנחנו יכולים לבחור - האם להיות שקועים בחיצוניות הגלותית, או בפנימיות הגאולתית?

כאן, בשיחה - הרבי מלמד אותנו להסתכל נכון. עם השיחה הזו נקום אחרת לגמרי בבוקר של ג' תמוז, וגם בבוקר של ד' תמוז; נזכור שהרבי סולל לנו את הדרך לחיות גאולה ככל האפשר במצב הנוכחי.

מלך חי וקיים

לדורנו ניתן הכח **לעמוד בניסיון** ולהתקשר לרבי שליט"א מלך המשיח -
העומד בין הוי ובינונו - לרגל ג' תמוז - **יום אתחלתא דגאולה**, מגישים אנו
בזה לקוראינו הנאמנים מאמר מאלף
מאת הרה"ח **יוסף יצחק רוך** - ר"מ בישיבה גדולה תות"ל ראשון לציון

גם נותן לו את הכח לפעול - מחיה אותו.

ומבאר שם אדה"ז באר היטב, את ההכרח בכך שנדרש בכל רגע התחדשות בחיות ובהתהוות, במכלל-שכן וק"ו מקריעת ים סוף:

אם שם שהיה רק שינוי בצורתו של ה'יש' ממצב נוזלי למצב מוצק ועם כל זה נדרש כח אלוקי תמידי להוליך את הרוח שתחזיק את המים כחומה, ואילו הקב"ה הי' מפסיק זאת לרגע אחד, ממילא הי' מתבטל מיידית המצב החדש וחוזר לקדמותו. כ"ש שבכריאת העולם שנעשה יש מאין, מוכרח כל רגע מחדש להיות בו הכח האלוקי, שלא יחזור לאין.

והנה באות ד' בשיחה, מביא הרבי שליט"א מלך המשיח [בביאור נפלא וחיידוש עצום לעומת כל הנלמד בחסידות מאז ועד היום], שכל

כח אלוקי

בכל רגע מחדש

בתחילת שיחת ג' תמוז ה'תנש"א, הרבי שליט"א מלך המשיח מרחיב על האירועים המופלאים בתולדות עם ישראל שהתרחשו ביום ג' תמוז.

לאחר מכן מבאר את משמעות הנס ד'פרח מטה אהרן', שלמרות הפלאת הענין - שמטה מצמיח שקדים, היה זה קשור גם עם סדר הטבע (כפי סדר גידול השקדים, והנס הוא רק באופן המהיר ביותר שהדבר התרחש), כיון שהנס חדר בטבע ופעל עליו. כמו כן מודגשת מעלת הנס שחודר בגדרי הטבע, גם בנסים שהתרחשו בג' תמוז.

כידוע, בשער היחוד והאמונה בתחילתו, מביא אדה"ז אשר בכל רגע ורגע יש כח אלוקי הגורם את עצם קיומו של הנברא - מהוה אותו מאין ליש, ובנוסף לזה כל רגע באופן חדש



מחדש אותו באופן תמידי, כך שבכל פעולה ניתן להרגיש את שייכות האדם והשפעת מעשיו בעולם.

מסר אקטואלי: נשיא־הדור עכשווי

שמעתי פעם מידידי הרה"ח אריה שי' קירשנזפט, שבמשך שנים תמה מה כ"כ נוגע באמצע שיחה זו ביאור מיוחד זה בענין אחדות ה' ובהרחבה כה גדולה. עד שעלה בדעתו שטמון כאן רמז נפלא:

מאחר שזו השיחה האחרונה לע"ע ששמענו מהרבי מלך המשיח שליט"א בתאריך ג' תמוז, בודאי יש כאן מסר עוצמתי ביותר.

והוא: כאשר מגיע מצב של העלם והסתר כמו זה שאנו שרויים בו מאז ג' תמוז תשנ"ד, שאיננו רואים את הרבי שליט"א בעינינו הגשמיות, יכולה (ח"ו) לעלות מחשבה, אם כל הצורך שיהיה תמיד נשיא הדור הוא רק בכדי להמשיך חיות בכל עניני הדור, מה ההכרח שתהיה זו פעולה עכשווית?

ומדוע מופרך לומר שהרבי העניק לנו בשנות הגילוי נתינת־כח כה גדולה שתספיק לנו למשך כל תקופה זו, וא"כ מה ההכרח לומר שהרבי מבצע כעת את תפקידו (אנכי עומד בין הוי' וביניכם)?

והמענה ע"ז עולה מאות ד' בשיחת ג' תמוז ה'תנש"א:

מכיון שהוא ית' כלי־כול, הרי ביכולתו היה לברוא את העולם באופן אחר לגמרי, ומדוע בכ"ז ברא אותו כך שיצטרך להחיות בכל רגע מחדש, כאשר לאמתו של דבר יכול לתת בו פעם אחת בראשית הבריאה כח עוצמתי ביותר שיכול להחיות אותו במשך כל שנות קיומו?

ההוכחות השכליות האלו המכריחות לומר שקיימת פעולה תמידית של הקב"ה, שייכות רק מאחר שה' ברא את העולם באופן שיוכלו להבין אותו ע"פ כללי השכל.

אך מכיון שהוא ית' כלי־כול, הרי ביכולתו היה לברוא את העולם באופן אחר לגמרי, ומדוע בכ"ז ברא אותו כך שיצטרך להחיותו בכל רגע מחדש, כאשר לאמתו של דבר יכול לתת בו פעם אחת בראשית הבריאה כח עוצמתי ביותר שיכול להחיות אותו במשך כל שנות קיומו?

אלא הטעם לזה הוא, מכיון שהקב"ה רצה שיהודי יידע, שבכל רגע מחדש ביכולתו לפעול חידוש בגילוי כבודו של הקב"ה. לכן לא ברא את העולם באופן חדי־פעמי עם כח חזק, אלא

לאנשים אלו יש לומר ע"פ השיחה הנ"ל בפשטות: כאשר עולה השאלה האם הרבי חי או לא? התשובה צריכה להתחיל לכל לראש במילה - כן, ואח"כ אפשר לנסות להוסיף הסברים, ולא להיפך!

לא נוגע באיזה אופן ינסו להסביר את המצב הנוכחי. אך צריך להיות ברור - הרבי לא הנהיג אותנו בעבר והעניק לנו כח עוצמתי, אלא מנהיג אותנו כעת. גם באם איננו רואים אותו בעיני בשר, הרי הרבי מעניק לנו בכל רגע את הכח של ממוצע המחבר, העומד בין הוי' ובינינו.

המופתים המתגלגלים כיום ובפרט דרך ה'אורים ותומים' של דורנו - 'אגרות קודש', מהוים עדות מוחשית לכל באי עולם, כי יש רבי חי בישראל!

לאנשים אלו יש לומר
ע"פ השיחה הנ"ל

בפשטות: כאשר עולה

השאלה האם הרבי חי

או לא? התשובה צריכה

להתחיל לכל לראש

במילה - כן, ואח"כ אפשר

לנסות להוסיף הסברים,

ולא להיפך!

אמנם מצד הסברא אפשר להסיק שגם אם נקבל פעם אחת כח עצום ורב כ"כ - הוא אכן יספיק לנו לזמן ממושך, אך הענין הוא שאצל כאו"א מבני ישראל צ"ל ברור, שבכל הנהגה שלנו מוסיפים בכבודו של הקב"ה, ולכן הוא טורח להעניק לנו - דרך נשיא הדור - חיות מחודשת בכל רגע.

ענין זה הוא הכרחי, כיון שהעבודה של עשיית דירה בתחתונים צריכה להתבצע דוקא ע"י התחתונים, לכן חשוב גם הכרתם של הנבראים, על חשיבות הנהגתם בכל פרט ובכל רגע, עד כדי כך ש"עשה מעשה אחד הכריע את עצמו וכל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

הרבי איננו

ה'פריערדיקע רבי'

כחב"דניקים, יוצא לנו לפגוש באנשים, שמתוך התחבטות בהבנת המציאות בתקופת העולם והסתר בו אנו שרויים, מעלים (רח"ל) דעה כזו:

אכן לית מאן דפליג, שהרבי היה נשיא הדור בעל עוצמה בקנה-מידה ללא אח ורע, ויש מהם שמוסיפים שאף היה ראוי להיות משיח, אלא שכעת אנו ממתנים שישוב ויתגלה בגאולה השלימה. ובינתיים... החיות שלנו מגיעה מהכח האדיר שהרבי השאיר לנו בימים עברו, וכח זה עוצמתי כ"כ שמספיק לנו לעשרות שנים.



ענינו של קרח

בשיחת ה'דבר מלכות' השבועית מבאר כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח את ענינו של קרח. שהמילה קרח מורכבת מהאותיות 'חק' ו'ר', וזה מבטא שהגילוי שלמעלה ממדידה והגבלה ולמעלה מטעם ודעת - 'חק', אינו יורד ונמשך בסדר השתלשלות עד למעשה, כמודגש באתר 'שיש בה רק שני קווין כנגד מחשבה ודיבור, אך חסר בה הקו השלישי כנגד המעשה.

ובלשונו הק': ". "קרח" ו"חקת" מורכבים שניהם מהאותיות "חק", אלא שב"קרח" מתוסף ר"ש . . אצל קרח (משבט לוי) הי' הגילוי ד"חק", למעלה מטעם ודעת ולמעלה ממדידה והגבלה . . טעותו (בערעור על כהונת אהרן) היתה בענין ד"ר", "רש" (עניות), שמורה שהמשכה (דמחשבה ודיבור) אינה יורדת בסדר השתלשלות . . כבאות ר' שבה חסר הקו השלישי (דאות ה') כנגד מעשה".

והנה בלקו"ש ח"ד מבאר בארוכה שכל טענתו של קרח הגיעה לאחר חטא המרגלים, כלומר לאחר שהתברר מעלת המצוות מעשיות (שזה היה חטא המרגלים, שלא רצו להיכנס לארץ לקיים מצוות מעשיות), טען קרח: מהי מעלת משה על כל ישראל? בנוגע ללימוד תורה, אכן לימוד התורה של משה נעלה באין-ערוך מלימוד התורה של כל העם, אך בקיום המצוות לכאורה כל ישראל שווים.

ומבאר שם בארוכה את טענתו של קרח בדבר מעלת מצוות מעשיות דוקא, ומענה משה אליו מדוע אכן יש צורך שהמעשים יהיו מאירים וכו' עיי"ש בארוכה.

והיוצא משיחה זו, דאדרבה כל טעותו של קרח היה שהחשיב יותר מדי את ה"מעשה" ודוקא הוא טען ש"המעשה הוא העיקר", ולהיפך מהמבואר בשיחת ה"ד"מ שאצל קרח היה חסר קו ה"מעשה"?

ואשמח לשמוע דעת הקוראים בזה.

הת' דוד שי' אקסלרוד
בבוצה, 770 בית משיח

התוצאה מתגלית לאחר זמן

בד"מ שלח (ס"ו) מקשה הרבי מלך המשיח שליט"א: הרי המרגלים היו אנשים מובחרים, ואיך יתכן שהתוצאה משילוח המרגלים בפועל ממש היא אך ורק באופן בלתי רצוי?

ומחדש הרבי שגם בפועל ממש הייתה תוצאה חיובית משילוח המרגלים. מכיון שתכלית שליחותם הייתה לראות שארץ ישראל היא ארץ זבת חלב ודבש, ועל ידי שליחותם בני ישראל אכן רצו לעלות לארץ "בשמחה ובחפץ גדול" (לאחרי 40 שנה במדבר).

ומוסיף הרבי "בעומק יותר" שהמרגלים פעלו כבר ההתחלה ד'כיבוש הארץ', ש"כל ההתחלות קשות" ודוקא הם פעלו זאת.

על פי זה ניתן לומר, ששיחת 'דבר מלכות' קרח מגיעה בהמשך ישיר לכיבור של ד"מ שלח.

דהנה הרבי שליט"א מסביר בד"מ 'קרח' אודות גאולת הרבי הריי"ץ בג' תמוז, שאף שאז לא היה ניכר שזוהי גאולה בצורה חיצונית, וכל היציאה לגלות "לא ידעו אם זה דבר טוב וכיצד ישתלשל הדבר", אך לאחר מספר ימים התגלה שהיה זה דבר חיובי. ובשלמות התגלה הענין החיובי שאירע בג' תמוז, רק אחרי עשרות שנים בהפיכת המדינה ההיא לגמרי וכו'.

וזהו מה שהרבי שליט"א מבאר בס"ז שנס הגאולה שהיה לגמרי למעלה מדרך הטבע השפיע וחדר בתוך הטבע, עד שגם לאחרי שהרבי הריי"ץ יצא מרוסיה נשארה המדינה ההיא בתוקפה, ורק לאחר תקופה הם עצמם הגיעו להכרה ולהסכמה להתיר לבני ישראל לקיים תורה ומצוות ולצאת מהמדינה ההיא.

ומוסיף שם בסוף ס"ז: שע"י עצם השקו"ט להחזיר את שם העיר 'לעניניגראד' לשם 'פעטערבורג' "רואים בגלוי יותר את הפעולה הנמשכת מהגאולה ב"י-ג' תמוז, הגאולה הכללית דכל בני"ממנגדיהם בכלל, ובפרט במדינה ההיא".

ובזה ניתן לראות שמדבר כאן על פעולת הנס דג' תמוז, שלא רק שנתגלה שהיה כאן עניין חיובי וניסי אלא ע"ד מה שמבאר בד"מ שלח "בעומק יותר": שעצם הפעולה דהנס השפיעה מיד, רק שנתגלתה לאחר זמן, וזה פועל תוצאות בטבע העולם כמו שינוי שם העיר לעניניגראד וכיו"ב.

הת' נתן שי' שרמן
ישיבת תות"ל בית שמש

תגובות

תגובות שנתקבלו במערכת לגליונות קודמים

קרבן תודה

(גליון ל"ב - פרשת שלח, צריך עיון - ג)

בגיליונכם לפרשת שלח (גליון לב), בנוגע למדור צ"ע על סעיף י"ד איזה קרבן יהיה הראשון?

הנראה לעניות דעתי לומר: לכאורה יש לחלק שהגמ' בזבחים מדכרת אודות חנוכת המזבח והיא אכן תהיה ע"י קרבן התמיד של שחר.

אך הרבי מה"מ בשיחה מתייחס בנוגע לכל אחד מבנ"י שיגיע לבית המקדש ולמרות שיש לכ"א את החטאות (השמינות) שעליו להביא כדברי הגמ' במסכת שבת אודות ר' ישמעאל (כמדומני) שקרא לאור הנר והיטה את הנר, בכל זאת הקרבן הראשון שיהודי יביא יהיה קרבן תודה על היציאה מהגלות.

הרה"ת יוסף יצחק שי' שווארץ

משפיע בישיבה גדולה תות"ל אור יהודה

האם שליחת המרגלים דיהושע הייתה ע"פ ציווי ה'

(גליון ל"ב - פרשת שלח, מדור להעיר)

בגיליון דשבוע שעבר ביאר הת' מ.מ.ש. בקשר לסתירה לכאורה בענין שילוח המרגלים ע"י יהושע: שב'דבר מלכות' ש"פ בהעלותך מבואר ששליחת המרגלים דיהושע הייתה 'מאליה', ששלחם מעצמו כפי שלמד מהנהגת משה רבו. ובדבר מלכות ש"פ שלח נכתב לכאורה ההיפך - ששילוח המרגלים היה ע"פ ציווי ה'.

וביאר בזה ע"פ שיחת ש"פ שלח תשמ"ט: "בלקוטי תורה מבואר ע"ד דרשות חז"ל ש'בודאי לא עשה יהושע מדעתו רק שהשי"ת ציווהו על כך' - אבל פשוטו של מקרא הרי זה פירוש רש"י, ולא מצינו שהשי"ת ציווהו". ועפ"ז מובן שבשיחת

בהעלותך מבאר ע"ד הפשט, ובשיחת שלח מדבר ע"פ דרשות חז"ל ופנימיות הענינים.

והקשו ב'הערת המערכת' על אתר, שלכאורה מלשון השיחה דש"פ שלח, משמע שגם בשיחה זו מדובר ע"ד הפשט: "כמובן בפשטות (ועד שאין צורך לפרש בקרא), שלאחרי הקלקול שהי' כתוצאה משילוח המרגלים מדעתו של משה (ולא ציווי הקב"ה), לא היה יהושע שולח מרגלים מדעתו, ועכצ"ל "שהשי"ת ציוהו ע"כ".

ואוי"ל הביאור בזה, בשימת לב חילוקי הלשונות בדבר מלכות כאן: "במרגלים דמשה נאמר "שלח לך", ומפרש רש"י (פשוטו של מקרא) "לדעתך" . . משא"כ במרגלים דיהושע "בודאי לא עשה יהושע מדעתו רק שהשי"ת ציוהו ע"כ", כמובן בפשטות (ועד שאין צורך לפרש בקרא) . . ועכצ"ל "שהשי"ת ציוהו ע"כ".

ומכך שלא כתב על המרגלים דיהושע 'פשוטו של מקרא' אלא רק 'כמובן בפשטות', מובן שאכן דווקא על מרגלי משה יש פירוש רש"י 'פשוטו של מקרא', אך על מרגלי יהושע אין פירוש רש"י, אך ענין זה שה' ציוהו על שליחת המרגלים מובן בפשטות הכתובים.

אך עדיין צריך להבין, דהלשון בשיחה בתשמ"ט היא: "בלקוטי תורה מבואר ע"ד דרשות חז"ל . . אבל פשוטו של מקרא הרי זה פירוש רש"י, ולא מצינו שהשי"ת ציוהו". ומכך נשמע שציווי ה' ליהושע הוא רק בפנימיות הענינים, דרשות חז"ל וכו' - ולא מובן בפשטות הכתובים?

ואולי י"ל בדרך אפשר: ע"פ דברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ש"מדור לדור הולך ונתוסף בהתגלות תורת החסידות ע"י רבותינו נשיאנו בנוגע להסברת עניני חסידות בשכל" - לכאורה יש לומר שכן הוא גם באותו דור גופא, שמזמן לזמן הולך ונתוסף בהסברת עניני התורה בשכל.

ועל כן, בכל הדורות כולל גם בשנת תשמ"ט היה מובן בפשטות הכתובים (מכך שלא פירש רש"י כלום) שלא היה מה' ציווי ליהושע לשלוח מרגלים [וראה גם בכל מפרשי הכתובים כאן (האלישיך, רלב"ג, מלבי"ם, רמב"ן ואוה"ח) שהקשו מדוע שלח יהושע מרגלים מדעתו לאחר מה שקרה בימי משה].

אך בשנת תנש"א החידוש ירד לפשט המובן לכל: שמוכרח ומחויב לומר בפשטות הכי גדולה שה' ציוהו ע"כ - דבאם לא כן לא הי' שולחם, כיון שראה התוצאה הבלתי רצוי' משילוח מרגלים מדעת משה עצמו.

הת' טוביה שי' גינזבורג
קבוצה, 770 בית משיח



מראי מקומות

מקורות נבחרים להרחבת העיון
בנקודות שנתבארו בשיחה

- **בס"ב ואילך**: נס וטבע וחיבורם יחד. להרחבת הביאור בסוגיא רחבה זו ראה ד"ה כימי צאתך תשי"ב - סה"מ מלוקט ח"ד ע' רכה. ובד"ה זה דשנת תשל"ח - סה"מ מלוקט ח"ה ע' שה, שם ע' קה - בד"ה פתח אליהו תשט"ו, ושם ע' קטו בד"ה ברוך שעשה ניסים תשט"ו.
- **בס"ד**: התמידיות שבטבע. בנוסף להנסמן בהע' 45, 48, 51, ראה סה"מ תרמ"ג ע' לט, סה"מ תרס"ד ע' ג' ואילך, ובד"ה כתר יתנו תשכ"ה, ועוד, וראה בקונטרס יסודות בשעהיוה"א להר' מיכאל חנוך גאלאמב לפ' ב' ע' 16 ואילך, שמדייק ענין זה בדברי הרה"ג הרה"ח ר' לוי"צ שניאורסהאן אבי כ"ק אד"ש מה"מ.
- **בס"ז**: עד"ז י"ל בנס הגאולה דג' תמוז - נס שלמעלה מהטבע בטבע. ראה גם בסה"מ מלוקט ח"ג ע' רו, ובנוסף להנסמן בהע' 67 ראה שיחת ש"פ חוקת תשל"ז, ש"פ קרח תשל"ח, ש"פ קרח תשמ"ה, ג' תמוז תשמ"ט.
- **בס"י**: פרנסה מתוך מנוחת הנפש והגוף. ראה גם בסה"ש תשי"ג ח"א ע' 207 שהרחבה זו היא מהחידושים של נשי"ד כיון שע"י הפצת המעינות ניתנת לבנ"י הרחבה, ואז הרחבה זו תנוצל גם.
- **בסי"א**: יפוצו מעינותיך חוצה. ראה הביאורים בזה בלקו"ש חל"ג ע' 247 ואילך, ובהנסמן שם.
- **בסי"ב**: הפעולה בעולם. ראה עד"ז גם בד"מ ש"פ שמיני, ובד"מ דש"פ פינחס תנש"א.



מדור זה מוקדש לזכות החתן הרה"ת **מנחם מענדל** והכלה המהוללה מ' **קיילא בלומה** שיחייו **טל**, לרגל חתונתם - יום הבהיר כ"ח סיון התשע"ח - שיזכו לבנות ביתם בנין עדי עד, על יסודי התורה והמצוה, כפי שהם מוארים במאור שבתורה היא תורת החסידות



צריך עיון

נקודות לעיון והתבוננות בשיחה השבועית

אופן בריאתה, לבין זה שהקב"ה השקיע כוחות. כלומר: לכאורה ייתכן היה לברוא עולם שבו מושקע 'כח העצמות' והבריאה אינה יודעת מכך, או עולם שבו הקב"ה לא משקיע כוחות אלא נברא כלאחר יד והבריאה יודעת מכך?

שם: בנוגע למה שכותב שהקב"ה "השקיע" את הכח (העצמות) שלו ועשרה מאמרות שלו בהבריאה" (וכן מ"ש לפני"ז: "שנוטל כביכול מכוחותיו וזמנו (ששת ימי בראשית) לברוא כל נברא בכח מיוחד - כח ההתהוות יש מאין שהוא דוקא בכח העצמות". יש לעיין ולהבין, לכאורה מדוע מגדיר את כח העצמות כ"השקעה" ו"נטילת כוחות", הרי לכאורה זה שישנה התהוות יש מאין מעצמות, זה דוקא מצד שאין ערוך בינו למתהווים ממנו, ואין להם שום תפיסת מקום אצלו - וא"כ מדוע התהוות זו נחשבת ככח מיוחד המושקע בבריאה?

בסעיף ה': לאחר שמבאר את מהותו של הנס ד"פרח מטה אהרון" - נס שחודר בטבע, ומקשר זאת לביאור ע"פ חסידות במהותה של ברכת כהנים, אומר: "ואולי

בסעיף ב': מקשה אודות הנס של "שמש בגבעון דום" מדוע לא היה הנס בשלימות "שמלכתחילה ינצחו במלחמה", ומוסיף בסוגריים: "או באופן שגם בלילה יוכלו להלחם, ע"ד 'ולכל בני ישראל הי' אור במושבותם" כאשר הי' חושך אצל המצריים, וכיו"ב". וצריך להבין מה "נרוויח" מאופן זה (המובא בסוגריים), לכאורה גם בנוגע אליו ניתן לשאול את אותה שאלה, מדוע אין הנס בשלימות ויש צורך שעם ישראל ילחמו עם המצרים בחושך?

בסעיף ד': מבאר בארוכה הטעם וההכרח לומר שהבריאה מוסיפה בכבודו של הקב"ה ומקדים שאלה: "מדוע ברא הקב"ה את העולם (לא באופן "מובדל", שהבריאה, למשל, אינה יודעת ש"ברא הקב"ה", ואינה יודעת את האופן שברא, בעשרה מאמרות וכיו"ב, אלא) באופן שהוא "השקיע" את הכח (העצמות) שלו ועשרה מאמרות שלו בהבריאה".

ויש לעיין, דהנה כשכתוב "לא . . אלא" היינו שמה שכתוב ב"אלא" סותר ל"לא", וכאן לכאורה צריך להבין מהי הסתירה בין זה שהבריאה יודעת/לא יודעת את

המשך בעמ' 8



לזכות
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה אכ"ר



לזכות
הרה"ח הרב ירחמיאל שי' וזוגתו מ' חנה תחיל' וב"ב:
חי' מושקא, דבורה לאה, שיינא, מנחם מענדל,
חוה רבקה, דוד, שיינדל גיטל, מנוחה סימא,
צבי הירש, יקותיאל דובער שיחיו
בעלינאָו

שלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' שמואל וזוגתו מרת שטערנא שרה שיחיו

שפריצער



לזכות
תלמידי התמימים, התלמידים השלוחים,
וצוות ישיבת 'חנוך לנער' צפת
שיצליחו במילוי שליחותם העיקרית והיחידה -
קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש, ויפעלו התגלות
כ"ק אדמו"ר שליט"א מה"מ תיכף ומיד ממ"ש

